

Človek teraz a navždy!

Kresťan rád rozjíma nad oslávením Pána Ježiša Krista. Keď bol medzi nami, povedal svojim nepriateľom: „odteraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici moci“ (Matúš 26:64).

Je nádherné vedieť, že autor týchto slov sa teraz nachádza v tomto slávnom postavení! Takto ho videli Štefan i Pavol (Skutky 7:56; 9:4–6). Takto o ňom apoštolovia s radosťou kázali (Skutky 2:33–36; 5:31). Takto ho neustále prezentujú epištoly (Rímskym 14:9; Filipským 2:9; Židom 2:7–8; 1. Petra 3:22). Takto ho vidíme v záverečnej knihe Božej knihy (Zjavenie 3:21; 22:1). Človek, ktorý zostúpil na najnižšie možné miesto, „donesúc jednu bitnú obeť za hriechy navždy sa posadil po pravici Božej“ (Židom 10:12).

Samozrejme, že výraz „po pravici Božej“ sa nemá chápať doslovne. Je to spôsob vyjadrenia, ktorý uľahčuje chabej ľudskej mysli pochopiť hlbokú pravdu. Tento výraz, tak ako je tu použitý, nepochybne pochádza zo Žalmu 110:1: „Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnožie tvojim nohám“. Byť posadený po pravej ruke kráľa bolo známkom pocty (1. kniha Kráľov 2:19), ale zdá sa, že táto fráza, pokiaľ ide o Krista, naznačuje viac. Znamená, že Kristus ako Prostredník vládne v mene svojho Otca nad celým vesmírom a nad cirkvou. Túto vládu mal odjakživa ako večný Boží Syn, ale pri svojom vstupe bol verejne inaugurovaný do

tohto postavenia ako človek, alebo presnejšie povedané ako Boh–človek.

To, že Kristus „sa posadil po pravici Božej“, teda nevyjadruje, že život, do ktorého vzkriesený Pán vystúpil, spočíva v oddychovaní. Nesmieme o ňom zmýšľať tak, akoby bol len pasívnym príjemcom božskej zvrchovanosti a moci, vznešenosti a slávy, ale ako o tom, ktorý je aktívne zúčastnený na diele sprostredkovania, ktoré do jeho rúk zveril Otec.

Táto kniha sa nezaoberá Kristovým dielom, ale jeho osobou. Avšak na tomto mieste je dôležité poznamenať, že Kristus by v žiadnom prípade nemohol konať svoje prítomné dielo, ak by nebol tým, kým je. Toto je pravda obzvlášť v prípade jeho terajšej veľkňazskej služby. Ak by Pán Ježiš Kristus nebol naďalej človekom, potom by nemohol byť naším veľkým najvyšším kňazom.

Keď hovoríme, že Kristus je náš najvyšší kňaz, myslíme tým, že on nepretržite prezentuje pred Otcom svoju dokončenú obeť. Tá je dostatočným základom pre to, aby Boh mohol udeliť odpustenie hriešnikom ako základ pre naše ďalšie prijatie pred Božím trónom a ako dôvod toho, prečo má Boh vypočuť naše modlitby a s priazňou hľadiť na našu službu. Kristus by nemohol takýmto spôsobom hovoriť za nás k Bohu, ak by nebol človekom. Každý deň prijímame potešenie z pravdy, že „je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš“ (1. Timoteovi 2:5, dôraz pridaný autorom).

Akoby náš Prostredník mohol zaručiť naše prijatie u Boha, ak by sám nebol Bohom? A ako by nás mohol skutočne zastupovať pred Bohom, ak by tiež nebol človekom? Toto posledné tvrdenie nie je otázkou jednoduchej logiky. Božia požiadavka je, že ten, kto hovorí k Bohu za ľudí, má byť „braný z ľudí“ (Židom 5:1, pozri Exodus 28:9,12,21,29). S tými, ktorých reprezentuje, musí byť spojený putami spoločného človečenstva. V žiadnom inom prípade by nebol schopný „cítiť s nevedomými a blúdiacimi“ (Židom 5:2). I keď Pán Ježiš nie je nijako poznačený hriechom, ktorý ináč zasiahol všetkých ľudských kňazov, Písma sa aj tak radujú z toho, že túto základnú požiadavku na veľkňaza Pán Ježiš Kristus splňa (Židom 5:1–9). Celá teológia veľkňazskej služby Ježiša Krista tak, ako ju nachádzame v epištole Židom, má za svoj základ to, že Kristus je stále človekom.

Keď sme pokúšaní, on je schopný posilniť nás a pomôcť nám, pretože presne vie, čím prechádzame. On chápe naše ľudské pocity a má súcit s našimi slabosťami, pretože v našich životoch sa nevyskytne žiadna skúsenosť, cez ktorú by on sám už skôr neprešiel – s jedinou výnimkou, ktorou je poddanie sa pokušeniu na hriech. On s nami jedná nežne a poskytuje nám presne tú pomoc, ktorú potrebujeme (Židom 2:14–17; 4:14–16). Jeho súcit nestojí na skutočnosti, že si len pamätá, aké to je byť človekom. On sám je aj naďalej človekom. „Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky“ (Židom 13:8) – človek, ktorý raz zomrel a ktorý „vždycky žije, aby sa prihováral za nás“ (Židom 7:25).

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

